

STIERENGEVECHT,

DOOR

C. TIELROOY—DE GRUYTER.

De zwarte stier op 't gele zand,
achter cirklende roode doeken,
en 't stappend paard, met 't ingewand
losbungelend, zijn einde zoekend.

De zwarte stier op 't gele zand,
Vóór hem gedreig van dolk en lansen
en langs de strakke arena-band
niets dan bittere stervenskansen.

De zwarte stier op 't gele zand
gooit den espada van zijn horen,
woedende stier op 't bloedrig zand
Die wroetend in den rug gaat boren.

Woedende stier. De wond, die brandt,
moest hij aan den espada koelen,
Heft naar 't geheim der blauwe doeken
het puilend oog vanaf het zand.

Stervende stier op 't gele zand,
en vóór zijn kop de korte dolk....
dolk in zijn nek rechtop geplant....
en van zijn bloed de laatste kolk.

De doode stier op 't gele zand
trekken door 't hek dravende paarden;
Nu breekt de strakke arena-band,
waar, in speurend zinnen, hij naar staarde.

Gooit naar 't van zon beschenen zand
een lachende vrouw haar hart te loor:
De espada werpt als liefdepand
haar 't stierenoor ter kussing voor.